

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת חיי שרה

שדכן או שליח?

בפרשתנו מסופר על השליחות הראשונה בתורה: אברהם אבינו שולח את אליעזר עבדו למצוא כלה לבנו יצחק. יש הגדרה הלכתית למושג "שליח": שליח יכול למשל לקדש אישה עבור שולחו, והאשה אכן נחשבת מקודשת מבחינה הלכתית, שכן "שלוחו של אדם כמותו". הרי הוא חלק שלו ממש, ובטל אליו לחלוטין.

השאלה היא האם אליעזר היה כאן רק שדכן - שזה אדם העושה טובה לחברו, מציע לו הצעות מתאימות, אך אינו יכול לשמש כבא כוחו ממש, ואין לו את התוקף ההלכתי שהזכרנו קודם, או שאליעזר היה שליח לקידושין ממש. לכאורה, מכיוון שעל אליעזר היה לעשות כל מיני השתדלויות בעצמו: להתפלל, לעשות סימנים, לחפש - הרי עליו להפעיל יזמה עצמית. הוא לא קיבל הוראות מלאות ומפורטות לכל מצב! אם כן הרי הוא לכאורה בגדר שדכן שמפעיל יזמה עצמית.

אולם אנו הרי יודעים שאליעזר היה עבדו של אברהם, זקן ביתו - הוא היה בטל אליו לחלוטין. ולא רק זאת, אלא שבנושא ספציפי זה יש לנו עוד 2 הוכחות: אברהם השביעו לפני יציאתו לשליחות, שיקיים בדיוק את ההוראות שנתן לו אברהם, כלומר: הוא פועל בדרגה של שליח בלבד ולא חפשי לעשות כרצונו. וכן: אברהם נתן לאליעזר שטר בו הוא מקנה את כל רכושו כולו ליצחק (זאת במטרה שהורי הבחורה שימצא יתלהבו למסור את ביתם ליזו ככלה ליצחק). אם אליעזר אינו שליח שבטל למשלחו-כיצד ניתן למסור ביזו שטר כזה? הלא הוא יכול לעשות בו כרצונו! למשל לקרוע אותו וכו'. אם כן ברור שאליעזר אכן היה שליח ולא רק שדכן.

למה לתת את כל אשר לו?!

בכלל, איך מקנה אברהם ליצחק את כל אשר לו, הרי גם אם היה נותן לו את רוב רכושו - כל אחד היה מתלהב לתת לו את ביתו לאשה, שהרי אברהם היה עשיר עצום! ויותר מכך: ממה יתפרנס מעכשיו אברהם? הרי הוא חי אחר כך עוד 35 שנה, נשא אשה ונולדו לו ילדים. ובכלל - הרמב"ם אומר בפרוש: "לעולם לא יקדיש אדם ולא יחרים כל נכסיו, והעושה כן עובר על דעת הכתוב".

אלא שיצחק הוא ההמשך הישיר של אברהם בכל ענייניו: אברהם הוא אבי האומה, ונישואי יצחק מבטיחים את המשכיות האומה. כל מהותו של יצחק באה מכוחו של אברהם שהוליד, מל ושידך אותו. אם כן, בפרט כאשר מדובר על הנישואין הראשונים בעם ישראל לאחר ברית המילה, נישואין המבטיחים את המשך וקיום העם עד סוף כל הדורות (שהרי אלו נישואי כלל ישראל - כפי שיתבאר בהמשך), דבר זה מבטא לגבי אברהם את כל מהותו ועצמותו, ולא שייך שמשוהו משל אברהם יישאר חס ושלוש מחוץ לזה!

השאלה ששאלנו הייתה שייכת אם היה מדובר על אברהם כאדם פרטי, אביו של יצחק. אולם כאשר מדובר על כל מהותו ועניינו המתבטא בבנו - ברור שאין כאן שאלה. אחר כך ביכולתו להתפרנס מבנו, או לצבור רכוש מחדש (מה שבאמת קרה בפועל).

גם אליעזר, שליחו של אברהם צריך להיות במדרגה כזו: כל כולו עסוק ובטל לשליחות, בלי להשאיר שום מציאות ואפשרות אחרת.

יחוד מ"ה וב"ן (עוד מעט תבינו...)

בחסידות מוסבר שיצחק ורבקה הם סמל למשהו כללי ויסודי מאוד בעולם, והנישואין ביניהם הם פעולה משמעותית מאוד בתכלית בריאת העולם:

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

יצחק מקביל לנשמה ולקב"ה, מה שמקביל לשם 'מ"ה' (בגימטריה=45, אחת הגימטריות של שם ה'). רבקה מקבילה לגוף ולכנסת ישראל, ולשם 'ב"ן' (בגימטריה=52, גימטריה נוספת של שם ה', המבטאת דרגה שונה באלוקות).

מטרת הבריאה כולה, ותפקיד האדם בעולם, הם לגרום לאיחוד בין שתי דרגות אלו: איחוד מ"ה וב"ן, הקב"ה וכנסת ישראל, הגשמי והרוחני. עד מתן תורה הייתה גזרה שהקדושה לא תרד ל'התלבש' בעולמנו הגשמי, והעולם לא יכול היה להתרומם לאלוקות. במתן תורה התבטלה גזרה זו, אולם האיחוד בשלמותו יתבצע רק בגאולה האמיתית והשלמה.

כבר מתקופת אברהם אבינו החלה ההכנה לקבלת התורה ולאחוד זה, וכשהוא שולח כעת את אליעזר להביא את רבקה להתחתן עם יצחק - ניתן הכח לפעול יחוד מ"ה וב"ן כמו שהתחיל במתן תורה. לכן גם אליעזר מתבטא "עבד אברהם אנכי" = בטל לאברהם, שממנו התחילה ההכנה למתן תורה בה נאמר "כי לי בני ישראל עבדים".

משיח זה גם שליח

כעת נבין למה התורה מאריכה כל כך בסיפור שליחותו של אליעזר: על מנת שיוכל לפעול תפקיד כה נעלה, אליעזר עצמו היה צריך להיות מימוש של יחוד זה. ואכן, הוא היה אדם עצמאי, שנקט פעולות בהתאם לצורך בשטח, ועם זאת היה בטל לחלוטין למשלח. היה בו את האיחוד של שני העניינים.

המהות של "אדם בפני עצמו" - נפרד לכאורה מאלוקות - מתבטאת בשם ב"ן, והביטול המוחלט זהו עניינו של מ"ה. כך היא מציאותו של כל שליח: שעם היותו מציאות ברת-דעת בפני עצמה, הרי הוא בביטול מוחלט, וכל שינוי שהוא עושה ממה שהייתה דעתו של המשלח מפסיקה את מציאותו כשליח. הכל, הכל ממש, הוא עושה אך ורק בכוחו של המשלח, עד שהוא הופך להיות "כמותו ממש". זהו גם יחוד מ"ה וב"ן - הגוף, הנראה כמציאות נפרדת, מתחבר עם הנשמה הבטלה לחלוטין לאלוקות, ובהתאחדם יחד הרי יש את האפשרות לקיום תורה ומצוות וגילוי אלוקות בעולם.

גם במשיח מתבטאים שני עניינים אלו: הוא גם אדם, מזרע דוד וכו', עליו לנהל מלחמות שונות בעולם - מציאות ברת דעת. ומצד שני הרי הוא שלוחו של 'אדם העליון' (כינוי לקב"ה), ובטל אליו עד כדי שהוא כמותו ממש. בו עצמו, במשיח, קיים האיחוד הזה של מ"ה וב"ן, ולכן הוא יכול לפעול זאת בעולם, עד שלמות יחוד זה בגאולה השלמה.

כל אחד הוא שליח

כל יהודי, כל אחד ואחת מאיתנו, הוא שליח של הקב"ה להאיר את העולם באור הקדושה, וצריך שיהיו בנו את 2 המאפיינים: ביטול למשלח ומציאות ברת דעת. בעבודת כל אחד מאיתנו בעולם נמשך מעין איחוד זה שהתחיל בשליחת אליעזר על ידי אברהם, וכמו שאברהם אבינו נתן "את כל אשר לו" למטרה זו, כי הכל ממש חייב להיות חזור בכך, כך גם בכל שליחות של יהודי לעבודת ה' בעולם, אנו מקבלים מהקב"ה כביכול "את כל אשר לו", עד כדי קבלת הכח של עצמות ומהות ה', על מנת שבכח זה נפעל את הייחוד הזה של אלוקות עם העולם, והדבר צריך לגרום שגם כל פרטי הפרטים של חיינו יהיו חזורים בגלוי רק בזה: גילוי משיח צדקנו (יחוד מ"ה וב"ן).

הרבי מינה כל אחד מאיתנו לשליח להפצת יהדות בעולם, וכתוצאה מכך, כיום קל יותר לשכנע כל אדם שהוא צריך להשפיע על סביבתו בנושאים אלו ככל יכלתו. בפרט יש בכך תוספת לאלו שנבחרו במיוחד להיות שליחי הרבי, וכל זמנם מוקדש להפצת המעיינות והבאת הגאולה.

ובכן, כאשר יש 'כינוס שלוחים עולמי' (שנערך תמיד בסמיכות לר"ח כסלו, ובמילא לשבת פרשת חיי שרה), הרי עבודה זו של הפיכת העולם לגילוי אלוקות, עבודה ההכנה לגאולה מתבטאת עוד יותר.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

השליחות היחידה של דורנו

עבודת השליחות של היהודי זהה בכל הדורות, "לשמש את קוני". לעשות את רצון ה'. אך בכל דור יש 'שער' מיוחד דרכו עוברת כל עבודת השליחות של דור זה. בדורנו אנו, סיימנו את כל עבודת ההכנה לביאת משיח ולגאולה, ורואים במוחש את פעולתו של משיח על העולם - שהרי המציאות והגילוי של משיח כבר ישנם בעולם והוא כבר התחיל את ה"שלח נא ביד תשלח" - השליחות לגאול את ישראל. אם כן, מה עוד נשאר לעשות? מה הוא ה'שער' שלנו? - פשוט לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את ישראל מהגלות! יש לצאת בהכרזה לכל השלוחים שעבודת השליחות כעת היא לקבל פני משיח. כל עבודת הפצת מעיינות התורה והחסידות צריכה להיות חזרה בנקודה זו: איך לפעול בשטח להכנת עצמנו והעולם לגילוי משיח, שיהיה לא רק 'בחזקת משיח' (שזהו גדר ראשוני של המשיח), אלא משיח ודאי שמתגלה וגואל אותנו בגאולה האמיתית והשלמה.

כל מה שיאמר לך הבעל בית עשה-חויץ מצא (מדברי הרבי בשיחה)

אפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות, למען גודל הנחת רוח וההנאה שהעבודה בזמן הגלות מסבה לו - זועק יהודי: "כל מה שיאמר לך הבעל בית עשה, חויץ מצא". כל מה שהבעל בית-זה הקב"ה-אומר, צריך לעשות, חויץ מלהישאר עוד רגע ח"ו במצב של "צא", מחויץ לשולחן אביהם. מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: הבא כבר את הגאולה האמיתית והשלמה!

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

- לצאת בהכרזה לכל השלוחים שהעבודה כעת היא לקבל פני משיח צדקנו, ולדאוג שכל הפעילות תהיה חזרה בכך.
- לקבל החלטות בכינוס השלוחים איך להכין את עצמו וסביבתו לקבלת משיח צדקנו.
- להסביר לכל מי שאפשר את עניינו של משיח, על ידי לימוד עניני משיח וגאולה.
- לפעול שכל פרט בחיינו יהיה חזר בשליחות להביא לגילוי משיח.
- ללמוד את כל חלקי ה"תורה אור" ו"ליקוטי תורה".